

[Bertel Dahlgaard.]

Råds arbejde, men navnlig er det af stor betydning for befolkningen, at der her i tinget fremsættes en redegørelse, der klarlægger såvel arbejdet indenfor Nordisk Råd som det forberedende arbejde, der foregår i centraladministrationen mellem rådets samlinger, så der i folketinget kan blive lejlighed til både vurdering og eventuel kritik.

Jeg takker det ærede medlem hr. Erik Eriksen for, at han her i dag, i sin egenskab af præsident for Nordisk Råd, har givet folketinget et kort rids over Nordisk Råds forhandlinger under rådets møde i København i år. I denne forbindelse vil jeg også gerne takke det ærede medlem for den varme interesse, hvormed han har ledet rådets arbejde i det forløbne år.

Jeg skal herefter ikke omtale hele den række af problemer, som behandledes på rådsmødet i år. Det er kritiseret, at rådet spreder sig over for mange mindre betydende emner, og det kan ikke helt afvises. På den anden side skal man ikke undervurdere, at rådsmedlemmerne fra de forskellige lande tager initiativet til at fremdrage en række problemer, som måske ikke straks giver resultater. Det bidrager til, at mange spørgsmål langsomt modnes, at det nordiske samarbejde stadig gror i takt med stemninger og trangen til samarbejdet indenfor hvert af de nordiske folk. Det nordiske samarbejde er jo som et stykke mosaik, hvor der hvert år føjes nye større eller mindre stykker ind i billedet.

Men jeg vil gerne meget stærkt understrege, at noget væsentligt er det, at der mellem rådets møder arbejdes intenst indenfor landenes centraladministrationer med de beslutninger og henstillinger, der fremkommer fra rådets møder. Dette arbejde i centraladministrationerne må aldrig hvile, og jeg håber, regeringen overfor tinget her kan bekræfte, at forholdet i Danmark er dette, at man ikke opsætter arbejdet indtil hen mod næste rådsmøde, men at man i tide sikrer, at man kan møde velforbedt, når arbejdets resultater skal passere revy for rådet.

Ved finanslovens første behandling i 1954 fremdrog jeg et beklageligt eksempel på, at Nordisk Råd havde været genstand for en mistænkeliggørelse fra en fremmed magts side, nemlig fra Sovjet. Det er meget

glædeligt, at dette urimelige forhold ikke længere eksisterer, men at man også fra den side nu forstår og anerkender det grundlag, hvorpå de nordiske landes nære samarbejde hviler.

Løvrigt koncentreredes Nordisk Råds forhandlinger i København jo, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, i særlig grad omkring de spørgsmål, der har tilknytning til tanken om et fælles nordisk marked. Det kom til ret skarpe meningsudvekslinger mellem visse norske synspunkter og så de synspunkter, der fremsattes fra svensk og dansk side. Jeg tror ikke, sagen skadedes derved, tværtimod — og jeg tror, det er sundt, at der i Nordisk Råd hen over landegrænserne i en sådan sag tales åbent og oprigtigt. Det bidrager til klaring, og hvis noget sådant ikke kan ske, uden at det efterlader bitterhed, ville Nordisk Råd ikke være, hvad det bør være.

Men jeg tror også, det er vigtigt, at det nu siges, at vi her i Danmark ikke ønsker at lægge et pres på Norge med den hensigt at få Norge til at tilslutte sig ting, som Norge ikke selv finder forenelige med norske interesser. Fra dansk side har vi jo heldigvis under forhandlingerne i Nordisk Råd kunnet samles i enighed om de danske synspunkter. Vi opfatter et fælles nordisk marked som noget, der vil give det samlede Skandinavien øget styrke overfor den koncentreret af økonomisk magt, der foregår ude i verden.

Spørgsmålene i forbindelse med et fælles nordisk marked behandles jo nu fuldkommen sagligt i de fælles nordiske ekspertudvalg under ansvar overfor en minister fra hvert af landene. Det er et kæmpearbejde, der her udføres med stor dygtighed. Det er vel ikke sandsynligt, at det kan føres til ende inden Nordisk Råds møde i Helsingfors i februar 1957, men vel nok ret snart efter. Jeg vil bede den højtærede økonomiminister udtale sig herom. Under disse forhold vil der formentlig ikke være grund til i Helsingfors at gentage eller uddybe den principielle debat fra Københavnsrådet. Det bliver nu det fra de tre landes ekspertudvalg foreliggende saglige materiale, der bør danne grundlaget for regeringernes og folkerepresentationernes beslutninger. Året 1957 bliver det skel-